

"teleurstelling"

In het verleden heb je veel voor ons gedaan, namelijk mijn man en dochter regelmatig opvangen toen ik langere tijd was opgenomen.

Later ging jouw huwelijk stuk en stond je op een morgen om vijf uur op je sokken aan de deur te bellen, huilend en in elkaar geslagen. Ik liet je binnen, gaf je pijnstillers, belde de politie en maakte een bed voor je op. Mijn man was niet thuis, de politie kwam en we hebben met ze gesproken. Je bleef drie weken, toen ging je samenwonen. Ik was je beste vriendin, zei je. We werden op je huwelijk genodigd. Het was groots, met kasteelovernachting. We konden goed praten. Wel wat vreemd vond ik, dat je een paar keer een ingewikkelde naaiklus voor me had, die op zeer korte termijn af moest. Raar, want je wist dat dat met mijn Parkinson moeilijk zou zijn, maar het is me gelukt.

Je bent nu een paar jaar getrouwd en hebt een drukke baan. Alle initiatieven tot contact moeten van mijn kant komen. Je woont met de auto vijf minuten van me vandaan.

Je weet dat ik twee keer geopereerd ben. Nog geen kaartje!

Ja, één keer belde je, omdat mijn man je gemaïld had. Ik kon toen haast niet praten van de pijn. Je zou diezelfde week nog langskomen, zei je. Dat is nu tien weken geleden. Auto en telefoon kapot zeker...

© mei 2010, Alida, BasicPublishing.nl